

Lief Utrecht,

Achter de schermen, via een hippe videoverbinding genaamd Skype, kwam de jury bijeen. Zij bestond uit Esmé van den Boom, auteur en programmamaker uit het noorden en Robbert Meijntjes, de frontman van literair podium Frontaal.

Met elkaar schreven jullie ruim honderdduizend woorden, die soms poëzie of scenario's vormden, maar voornamelijk proza. Jullie experimenteerden veel met sciencefiction- en fantasieverhalen. Hersenspinsels die ons fascineerden. We zijn in de huid gekropen van diverse personages. Personages die het in de gangen van de school lieten hagelen of eeuwig rondjes reden op een rotonde. We hebben ons afgevraagd hoe het is om een vleesvliesje te zijn of een traan, glijdend over een wang. Er werd op verschillende manieren met het leven gespeeld, in een project getiteld 929 of tijdens een wandeling door de Schotse Hooglanden. Bij de vraag die in een toneeltekst staat: 'ben ik morbide?' en het antwoord: 'dat zou best wel eens het probleem kunnen zijn' moesten we hardop lachen en deze vraag lijkt ook op jullie van toepassing. En dit is slechts een greep uit de schaal met onheilspellende fortune cookies.

Er waren ook punten van kritiek. Jullie vroegen je vaak af wat liefde was en een thuis. Deze vragen vormden voor velen het uitgangspunt. In de teksten zijn we regelmatig beelden tegengekomen van aangetaste schedels en in de poëzie trekken we graag met vingers lijnen over huiden. Jullie voelen het misschien al aankomen, sommige inzendingen omsluiten clichés als een saucijsje waar bacon omheen is gewikkeld. En de jury bestaat nog wel uit vegetariërs. Steek die feestneus in boeken, gebruik die schedel als lampenkap voor het licht dat jullie brein heet en strijk neer op een comfortabele zetel om ideeën op te doen voor originele zinnen.

Na het lezen van al deze teksten duizelde het ons. Wie was de showpony die met de meest opgeheven staart rondjes om ons heen paradeerde? We kwamen tot de conclusie dat we naast de drie winnaars ook nog twee deelnemers eervol willen vermelden.

De eerste eervolle vermelding is voor **Sonja Buljevac**. In het verhaal *De kameleon* volgen we een onzichtbare jongen. De metafoer om gezien te worden door jezelf en door de ander vonden we goed gedaan. De stijl is zintuiglijk. Bij het bezoek aan de schoonfamilie en zijn meisje ruiken we lavendel, thee en Nivea. Ook waarderen we dat de tekst *cultural appropriation* aansnijdt. Houd je verhaal iets strakker, maar die eervolle vermelding heb je zeker verdiend, Sonja!

De tweede eervolle vermelding is voor de gedichten van **Thomas van 't Groenewout**. 'Geschiedenis zoekt nieuwe bewoner,' vonden we een uitstekende regel. Het eerste gedicht vonden we het mooist, hier laat je intelligentie zien met een strofe als 'hun gezang is ruis' en is er voelbaar sentiment. We vinden dat er binnen de gedichten nog iets meer instrumenten ingezet kunnen worden zoals binnenrijm en scherpere enjambementen. Verzamel hout in losse zinnen en maak het bouwwerk vast. We zijn benieuwd naar hoe jij je ontwikkelt!

Het WK en de Olympische Spelen gaan dan wel niet door, maar gelukkig hebben we bij Write Now! nog wel een winnaarspodium. We beginnen bij de derde plaats.

Maisie zit bij haar ouders aan tafel samen met haar broer Remy, het hoofdpersonage. Maisie die schaduwfiguren maakt met een zaklamp en haar vinger. Er is alleen één probleem, Remy is de enige die Maisie kan zien. Maisie vinden we een originele naam voor een personage. We merken ook dat de schrijver taalgevoel heeft en de stijl in orde is. Het geheel mag nog iets strakker en vloeiender, met name de zinsopbouw. Soms mag het ook iets minder groot, bijvoorbeeld wanneer je het hebt over waggelende moeders en vette slierten speeksel uit mondhoeken. Maar de kanteling in het verhaal is goed gedaan. **Loulou Schram** met *Zwartbaards schat* heb jij je naar de derde plek geschreven.

De tweede plaats. Een tuin waarin de mensheid bekeken kan worden, geleid door een gids met een vlaggetje op zijn hoofd. Dat is wat het hoofdpersonage haar vriend cadeau doet. Er is een afdeling

studenten die zich overdag niet laat zien, er zijn racisten achter het glas, poëten en filosofen. We lazen een Margaret Atwood-achtig verhaal, balancerend op de rand van maatschappelijke betrokkenheid en geinige slimheid. Pas een beetje op voor dat laatste. De jury vraagt zich af wie de bezoekers zijn, maar is bereid om mee te gaan in deze ambiguïteit wanneer het ons aan het denken zet. De tweede plaats is voor het verhaal *Garden of people* geschreven door **Annika van Bodegraven**.

Zoals Henny Huisman altijd zei: er kan er maar één de winnaar zijn. Misschien willen we deze donkere tijden extra bezingen met verhalen over het donker. Metaforisch gezien dan. Het hoofdpersonage probeert in de camper van haar ouders de wereld aan zich voorbij te laten gaan omdat ze meedoen aan het leven te moeilijk vindt. Het kan zijn door een relatiebreuk, maar door de cursieve stukken in het verhaal die terugblikken op haar jeugd blijkt zwaarmoedigheid ook in de inborst van de jongere ik-verteller te zitten. De jury wil veel zeggen over deze tekst: bijvoorbeeld dat de cursieve stukken in het verhaal en de dubbele aanhalingstekens niet zo prettig lezen. De thematiek is niet heel origineel, er zijn nu eenmaal heel veel boeken over depressie en eenzaamheid. De stijl is wel trefzeker met intelligente observaties en vertederende beelden van het hoofdpersonage in haar onderbroek. Zinnen als: 'schapen hoeven de hele dag niks anders te doen dan grazen, daar word ik een beetje droevig van' deden ons juichen. Het hoofdpersonage is iemand die wil lezen: Heinrich Böll, Herman Hesse, Theodoor Mommsen om daarmee de zwaarheid van haar bestaan te bezweren. De schrijver is iemand die wil schrijven en de jury ziet veel potentie in haar dappere, ingetogen verhaal *Klein hemelrijk*. Hoera voor **Lena Plantinga**.

Namens de jury van Write Now! Utrecht 2020,

Anne-Fleur van der Heiden – juryvoorzitter
Esmé van den Boom
Robbert Meijntjes